

Er is hoop

Ik liep in een stad met ruïnes met zwartgeblakerde stenen en vallende muren. Het was een trieste aanblik. God leidde mij door de lege straten. Een muur van een huis stond nog. Toen ik er langs liep viel hij om, een grauwe stofwolk opwerpend. De geur van de dood drong in mijn neusgaten. Radeloos keek in om me heen. Wat deed ik hier, er was geen leven in die stad. Zo ver ik ook keek, ik zag niets anders dan leegte, een totale vernietiging.

Twee engelen kwamen bij mij, stonden aan weerszijden naast me. Ze namen me bij de arm, me mee nemend boven de stad en zo vlogen we naar boven. En ik zag op naar de Hemel en de Hemel was open. Er was een cirkel opening ontstaan van waar de wolken zich naar buiten vormden als golven van branding. De wolken waren steeds in beweging.

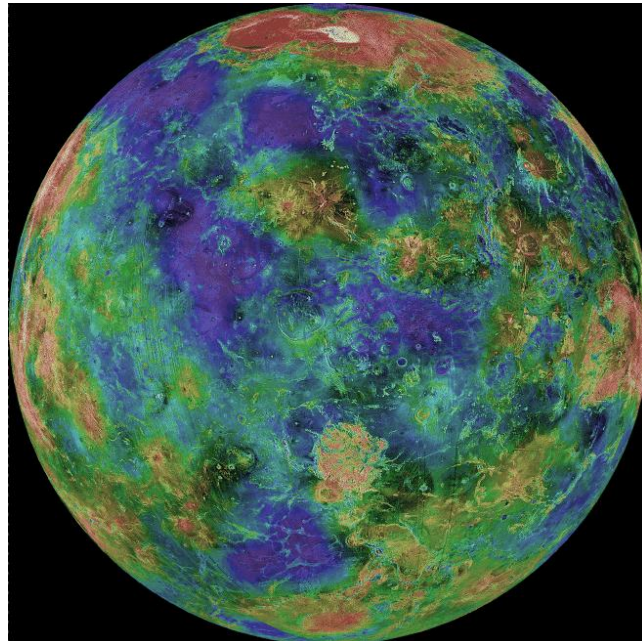
Over de rand van de bewegende, woelende wolken, keken duizenden engelen naar beneden. En ik hoorde de aanbidding als een zalving met olie neerdalen. En een heerlijke geur doordrong mij en het was alsof ik gereinigd werd van al dat stof en die doodsgreep.

Ik had die "open heavens" al eerder gezien, in eerdere visioenen. Maar ik was er ook al enkele keren daadwerkelijk geweest, het was allemaal zo herkenbaar.

Maar halverwege naar boven bleven we daar, die twee engelen en ik. Ze lieten me los, lieten me alleen, tijd om naar beneden en om me heen te kijken.

En ik zag de wereld, een grote wereldbol, groen met blauw met hier en daar veel zwart gekleurde, zwart geblakerde stukken. De zwart geblakerde stukken op de wereldbol waren een troosteloos gezicht.

Toen was ik terug op de aarde, in die stad lopend door de straten.

Een madelief bloeit tussen de stenen, gras schiet op, zich een weg vechtend door het stof en gruis. Een vogel met gespreide vleugels bevindt zich ver boven in de lucht.

Er is hoop

Ik keek over de geblakerde ruïnes heen, over het gras ,de bloemen en de vogels.

En ik zag regenbogen over een huis, een straat, een kerk... en over een stad .

De twee engelen waren bij mij terug gekomen,ze stonden aan weerszijden naast mij. Ze namen me bij de arm, me meenemend ver boven de stad . We vlogen naar boven. Ik zag op naar de Hemel en de Hemel was open. Er was een cirkel opening ontstaan van waar de wolken zich naar buiten vormden als golven van branding. De wolken waren steeds in beweging. En daar vlogen we naar binnen.

Ik was in deze grote cirkel van licht en blauw. Binnen deze cirkel waren legers van engelen, strijdwagens van goud, wit en licht. Ik zag een ruiter te paard, veel wit en veel vuur. En ik zag een groot zwaard met stenen op het handvat... lichtblauw, groen en (robijn)rood.

Over de rand van de bewegende, woelende wolken, keken duizenden engelen naar beneden. En ik hoorde de aanbidding als een zalving met olie neerdalen. En een heerlijke geur doordrong mij en vervulde mij helemaal.

Vanuit het midden van de open hemel kwam een grote goudkleurige engel naar beneden met grote gouden, breed uitzwaaiende vleugels. Ik hoorde de wind gaan door de heen en weer gaande vleugels, het was een mooi suizend geluid. Hij daalde af en reikte de wereld iets aan ik dacht dat het een sleutel was.

Het was een herbeleving, al eerdere malen gezien, al eerdere malen geweest. Maar deze keer was het weider, een strijd in de Hemelse Gewesten, een geheven zwaard, een gewonnen strijd.

Stel je voor dat zowel een persoon als een engel zich ver voor je uit bevinden en dat jij verder weg op dezelfde hoogte bent. Dus je kijkt omhoog en ziet de golvende wolken en de open hemel, je kijkt voor je uit en je ziet de engel en de persoon, en onder je is de aarde, een Israël-achtig berglandschap en woestijnen. Een weids vergezicht in totaal.....

Ik vraag me af waarom niet iedereen deze beelden ziet, omdat we dan dingen anders zouden doen, waarom we niet allemaal dezelfde dingen ervaren.

Maar wat over die reikende Hand, die vluchteling, die traan, die sleutel.....

Waar gaan we staan, als iemand echt hulp nodig heeft: toeschouwer of deelnemer.

Leren we ervan als we een profetie krijgen, een beeld ontvangen of lezen?

Of zijn we alleen maar onder de indruk van het ontvangen.

Ik heb visioenen van de Hemel gehad, en ik ben er geweest. Ik heb engelen ontmoet en met ze gesproken. Wonderen en tekenen heb ik mogen aanschouwen. En ik heb de Warmte gevoeld van Zijn aanwezigheid. Ons leven is slechts een stofdeeltje in het geheel, een stofje van de eeuwigheid waar we deel van uitmaken.

Het is aan onszelf dat te ontdekken, want er is hoop !!!!